

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΦΛΕΒΑΡΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 323 ΔΡΧ. 200

ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΤΣΑΛΑΝ

ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

- ✓ Επίθεση στην ευρωπαϊκή πορεία της χώρας
- ✓ ΡΚΚ, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ σε διατεταγμένη υπηρεσία

Αυτό που δεν μπόρεσαν οι σοσιαλφασίστες να πετύχουν με τα ταξικά τους κινήματα ολόκληρων χρόνων (ΟΛΜΕ, Παττάκηδες, μαθητές, γιατροί) το πέτυχαν μέσα από μια στημένη “εθνική” κρίση μέσα σε λίγες μέρες. Το ΡΚΚ και οι φίλοι του έριξαν σε χρόνο σεισμού τρεις υπουργούς, εκ των οποίων οι δύο πρώτης γραμμής, και αδυνάτισαν για πάντα το κύρος της τελευταίας φιλοευρωπαϊκής τάσης της αστικής τάξης με κρατική εξουσία, της τάσης του Σημίτη.

Το χτύπημα Οτσαλάν δεν δόθηκε τυχαία αυτή την στιγμή. Δόθηκε ακριβώς επειδή αυτή τη στιγμή

μή οι φιλοευρωπαϊκές εκσυγχρονιστικές δυνάμεις είχαν βγει νικήτριες ύστερα από μια πολύχρονη αντιπαράθεση με το μπλοκ του

μεσαίωνα στο εσωτερικό επίπεδο. Η τελευταία- τρίτη- κατά σειρά ήττα της συντεχνίας της ΟΛΜΕ, μέσα σε δυο χρόνια, θα μπορούσε πραγματικά να δώσει μια μεγάλη περίοδο πολιτικής σταθερότητας στις φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις. Η απεργία των καθηγητών στα τέλη του '97, η μάχη της επετηρίδας το '98, και η μάχη, η πιο δύσκολη, μέσω των μαθητών, ενάντια στο Ν. 2525 το '99, κατέληξαν σε ισάριθμες ήττες της ΟΑΚΚΕ με την τελευταία να έχει στρατηγικό χαρακτήρα. Ο λαός μας έχει πια μάθει και μισήσει τις εσωτερικές εκδηλώσεις του σοσιαλφασισμού ύστερα από δεκαετίες σκληρής πείρας. Έχει μισήσει τις απεργίες των συντεχνιών του δημόσιου και των ΔΕΚΟ, έχει μισήσει τις μέθοδες ομηρίας του πληθυσμού (αποκλεισμοί δρόμων), και έχει σε μεγάλο βαθμό καταλάβει τον αντιδραστικό χαρακτήρα των αιτημάτων των “αγώνων” του ψευτοΚΚΕ. Η πρόσφατη παταγώδης αποτυχία των μπλόκων του Μπούτα στη Λάρισα υπογραμμίζουν τη χρεοκοπία αυτού του είδους επιχειρήσεων για την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών μέσα στις κυβερνήσεις και στο κράτος.

Όμως ο λαός αυτός δεν μπορεί να αποφύγει εύκολα τον δολοφονικό εναγκαλισμό του σοσιαλφασισμού στο μοναδικό επίπεδο στο οποίο δεν τον βοηθάει η ίδια του η άμεση εμπειρία στο επίπεδο δηλαδή των διεθνών σχέσεων και πιο ειδικά στο επίπεδο των σχέσεων με την Τουρκία. Η στρατηγική ισχύς του σοσιαλφασισμού και τα πιο πλατιά πολιτικά του

μέτωπα στήνονται πάνω στη μεγάλη εθνική αρρώστια, στον υστερικό αντιτουρκισμό και την τουρκοφοβία, που ο πράχτορας της Ρωσίας Α. Παπανδρέου μεθοδικά παρότρυνε.

Πάνω σ' αυτό το μοναδικά ευνοϊκό γι αυτόν έδαφος, έδωσε λοιπόν ο σοσιαλφασισμός το χτύπημά του σε μια φιλοευρωπαϊκή τάση που νόμιζε και για μια στιγμή πίστεψε πως μπορούσε να κυβερνήσει μόνη της. Μόνη της, σήμαινε χωρίς τον Λαλιώτη, χωρίς τον Τσοχατζόπουλο και σε μετωπική σύγκρουση με τα τρία μικρά ρώσικα τέρατα, το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΝ, και με το ΔΗΚΚΙ που οι δυο προηγούμενοι πατρώναρον. Είναι πολύ χαρακτηριστικό το χτύπημα που δόθηκε στο Χαλιώτη από τον Βενιζέλο όταν ξαφνικά πριν λίγες μέρες αφαίρεσε από τα χέρια του πρώτου τα έργα της Ολυμπιάδας, καθώς και την ηγεμονία του πάνω στην επιτροπή του 2004 στο ζήτημα της χωροθέτησης των σταδίων.

ΤΟ ΡΚΚ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ

Η υπόθεση Οτσαλάν ήρθε για να βγάλει με τον πιο ωμό τρόπο από τις αυταπάτες τους, τους εκσυγχρονιστές. Το χτύπημα αυτό οργανώθηκε απ' ευθείας από την πηγή όλων των ανωμαλιών και όλων των προβοκατσιών που εκτελούνται στη χώρα μας. Από τη Ρωσία.

Εκείνο το οποίο ακόμα, δεν έχει σχολιάσει κανείς από τους ημιπληγικούς αστούς πολιτικούς α-

ναυυτές, είναι το γεγονός ότι το αεροπλάνο που έφερε τον Οτσαλάν στην Ελλάδα στις 29 του Γενάρη ήρθε από τη Ρωσία. Ίσα που ακούστηκε από τον Παπαδόπουλο, πάνω στην παραίτησή του, ότι για να επιτραπεί η προσγείωση του αεροπλάνου οι μεταφορείς του Οτσαλάν επικαλέστηκαν την παρουσία σε αυτό ενός ρώσου υφυπουργού.

Ο Οτσαλάν και το ΡΚΚ είναι όργανα της ρώσικης πολιτικής από την πρώτη στιγμή της ύπαρξής τους. Η πολιτική, στρατιωτική και η διπλωματική τους κάλυψη γίνεται από την πρώτη στιγμή από αυτή την υπερδύναμη. Η ισχυρή και ασφαλής μακρόχρονη βάση του ΡΚΚ στη Συρία είναι εκείνη που του επέτρεψε να αναπτυχθεί στρατιωτικά και να συντρίψει ουσιαστικά κάθε αντίθετη πολιτική φράξια των Κούρδων της Τουρκίας, ενώ οι δεσμοί του με τα σκληρά φιλορώσικα κόμματα της Ευρώπης επέτρεψαν σ' αυτή τη βαθιά φασιστική ομάδα που δολοφονούσε τους διαφωνούντες κάθε είδους, να εμφανίζεται σαν προοδευτικό εθνικο-απελευθερωτικό κίνημα και σαν γνήσιος εκπρόσωπος των Κούρδων της Τουρκίας.

Η άφιξη του Οτσαλάν στην Ελλάδα και η απαίτησή του για άσυλο εδώ ισοδυναμούσε με τον θανάσιμο τραυματισμό της κυβέρνησης Σημίτη. Ο Οτσαλάν δεν στάλθηκε από τα αφεντικά του για να βρει κάποια δίοδο διαφυγής δήθεν από την Τουρκία, αλλά στάλθηκε

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Υπάρχει μια παράγραφος από ένα άρθρο του Ριζοσπάστη την Παρασκευή 19 Φλεβάρη που από μόνο του δείχνει με τον καλύτερο τρόπο τον πολιτικό χαρακτήρα του κυβερνητικού ανασχηματισμού. Το απόσπασμα αυτό λέει :

“Αν κάτι προκάλεσε εντύπωση στη χθεσινή απολογία του Αλ. Παπαδόπουλου δεν ήταν μόνο η αστεία απόπειρα να αποτινάξει κάθε ευθύνη από πάνω του για την υπόθεση Οτσαλάν, αλλά οι βαθύτατα αντιδραστικές απόψεις και προτάσεις που έκανε κατά την διάρκεια του χειρισμού της υπόθεσης...”

Αυτές τις “προτάσεις” που ο Ριζοσπάστης χαρακτηρίζει “βαθύτατα αντιδραστικές”, είναι αυτές που έκφραζαν στη συγκεκριμένη στιγμή την αστική δημοκρατική συνέπεια στην υπόθεση Οτσαλάν και που με τον ανασχηματισμό χτύπησε στο πρόσωπο του Παπαδόπουλου ο Σημίτης. Και όχι μόνο αυτό. Ο Παπαδόπουλος σαν υπουργός Εσωτερικών, έκφραζε την ίδια συνέπεια σε μια προσπάθεια χτυπήματος της κρατικής γραφειοκρατίας μέσα στα πλαίσια της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας, φέρνοντας τα μεγαλύτερα εμπόδια στην αξιοποίηση του παρασιτισμού και της συντεχνιακής αντίληψης της δημοσιοϋπαλληλίας από τον σοσιαλφασισμό.

συνέχεια στη σελ. 3

συνέχεια στη σελ. 2

ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΤΣΑΛΑΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

σαν μια ζωντανή βόμβα για να σύρει οριστικά την Ελλάδα στη ρώσικη τροχιά και να ματαιώσει κάθε ουσιαστική απόπειρα φιλοευρωπαϊκής και δημοκρατικής πορείας αυτής της χώρας.

Είναι αλήθεια ότι ο αρχικός ρώσικος σχεδιασμός για τον Οτσαλάν ήταν πολύ πιο φιλόδοξος. Δεν αναφερόμαστε εδώ στο ιδρυτικό σχέδιο που οδήγησε στη δημιουργία του ΡΚΚ, δηλαδή στο να διαμελιστεί η Τουρκία. Σε αυτό το επίπεδο το ΡΚΚ απέτυχε. Το ΡΚΚ απομονώθηκε πολιτικά στους τούρκικους και κούρδικους πληθυσμούς της Ν.Α Τουρκίας και ύστερα τσακίστηκε στρατιωτικά γιατί στο μεταξύ είχε εξασφαλίσει και το μίσος του αληθινού κέντρου του κούρδικου εθνικισμού που είναι το ιρακινό Κουρδιστάν. Το ΡΚΚ δεν συντρίφηκε ούτε από τις τούρκικες απειλές στη Συρία, ούτε από τις αμερικάνικες πιέσεις στους ιρακινούς Κούρδους, συντρίφηκε γιατί απομονώθηκε μέσα στους λαούς και στους πληθυσμούς, στους οποίους έπρεπε θεωρητικά να βρει την πιο πλατιά υποστήριξη.

Όταν μιλάμε λοιπόν εδώ για "αρχικό ρώσικο σχεδιασμό" αναφερόμαστε στην προσπάθεια της Ρωσίας να εγκαταστήσει τον Οτσαλάν (αφού νικήθηκε στρατιωτικά), στο έδαφος της Ενωμένης Ευρώπης με επίσημο τρόπο και, μέσα από αυτή την επίσημη εγκατάσταση, να πετύχει να στρέψει την Εν. Ευρώπη ενάντια στην Τουρκία, δηλαδή να την απομονώσει από τις ενεργειακές πηγές της Μ. Ανατολής και της κεντρικής Ασίας. Η Τουρκία είναι η πολιτικο-στρατιωτική και οικονομική γέφυρα προς αυτές τις πηγές. Ρήξη με την Τουρκία σημαίνει θάνατος για την Ευρώπη, η καλύτερα υποταγή στη Ρωσία.

Η απόπειρα για την δημιουργία αυτής της στρατηγικής ρήξης έγινε με την αποστολή του Οτσαλάν στον πιο αδύνατο κρίκο από τις ισχυρές χώρες της Ε. Ευρώπης, την Ιταλία. Όπως και τώρα με την Ελλάδα έτσι και τότε ένα ιδιωτικό αεροπλάνο από τη Ρωσία κουβάλησε τον Οτσαλάν στην Ιταλία. Η αποστολή στηρίχθηκε πολιτικά στο γεγονός ότι το ρωσόφιλο σοσιαλφασιστικό κόμμα στην Ιταλία, η "Κομμουνιστική Επανίδρυση", μόλις είχε έρθει στην εξουσία - μέσω ενός δήθεν πιο μαλακού σκέλους της, ενώ και το άλλο σκέλος της, το πιο σκληρό, υποστήριζε ακόμα πιο φανατικά το άσυλο στον Οτσαλάν και τη διεθνοποίηση του κούρδικού.

Αυτή η επιχείρηση απέτυχε παταγωδώς για έναν βασικό λόγο: ο ιταλικός λαός δεν συμπαθούσε το ΡΚΚ, όπως κάθε ενημερωμένος δημοκρατικός λαός που δεν έχει αντιτουρκικές ψυχώσεις. Το ΡΚΚ δεν μπορεί πούθενά στη δυτική Ευρώπη να προκαλέσει πλατύ κίνημα δημοκρατικής συμπαράστασης από τον ντόπιο πληθυσμό. Αυτό φάνηκε και τώρα, με την σύλληψη του Οτσαλάν. Οι Κούρδοι καταληψίες των πρεσβειών έμειναν μόνοι τους από την αρχή ως το τέλος της επιχείρησης. Πούθενά στην Ευρώπη, με εξαίρεση την Ελλάδα, δεν βγήκαν άνθρωποι στους δρόμους να τους συμπαρταστούν.

Οι λαοί της Ευρώπης ξέρουν ότι το τούρκικο καθεστώς καταπιέζει τους Κούρδους και ξέρει και το σκληρό τρόπο και τις φασιστικές μέθοδες με τις οποίες αντιμετωπίζει τους δημοκράτες, όταν αυτοί ξεπεράσουν κάποια όρια αμφισβήτησης. Όμως αυτή η αντίθεση δεν μετατράπηκε ποτέ σε ενεργητική συμπαθία στο ΡΚΚ.

Αφού ο Οτσαλάν απέτυχε στην Ιταλία, μεταφέρθηκε ξανά στη Ρωσία για "επόμε-

νη χρήση". Ο Οτσαλάν είχε δικαίωμα να καθίσει στην Ιταλία ως την εκδίκαση της αίτησης άσυλου του, η οποία ακόμα δεν είχε γίνει. Δεν έμπαινε δηλαδή κανένα ζήτημα ασφαλείας γι αυτόν, ούτε καν ζήτημα να αποφύγει την νόμιμη πολιτική δραστηριότητα στην Ευρώπη. Έμπαινε όμως ζήτημα να χρησιμοποιηθεί ξανά το ταχύτερο δυνατό σε μια νέα πολιτική αποστολή.

Αυτή ήταν η αποστολή στην Ελλάδα.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Ρωσία, πιστεύουμε, δεν ήθελε να στείλει τον Οτσαλάν στην Ελλάδα πριν κλείσει η κρίση των σχολείων που συγκρόνησε κυριολεκτικά την κυβέρνηση Σημίτη. Η Ρωσία θέλει νίκες των καθαυτό πρακτόρων της, δηλαδή νίκες εσωτερικές σε μέτωπα που την ηγεμονία τους να την έχει απόλυτα το ψευδοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, δηλαδή τα "κινήματα". Η Ρωσία αποφεύγει μάχες στις οποίες αναθαρρεί ο ελληνικός σοβινισμός και κινδυνεύει να κατακτήσει ηγεμονική θέση στην πολιτική σκηνή. Η Ρωσία χρησιμοποιεί τον αντιτουρκισμό, αλλά πάντα με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην δυναμώσει πολύ ο σοβινισμός και να χαλάσει τις σχέσεις Ρωσίας - ΗΠΑ, ή ακόμα Ρωσίας - Τουρκίας οι οποίες αποτελούν την άλλη όψη, την τακτική όψη της ρώσικης στρατηγικής του αντιαμερικανισμού και του αντιτουρκισμού.

Μετά λοιπόν τη μεγάλη πολιτική ήττα του σοσιαλφασισμού στο εσωτερικό μέτωπο ήρθε η στιγμή της μεγάλης "εθνικής" προβοκάτσιας, και μπήκαν σε εφαρμογή τα μεγάλα μέσα, δηλαδή τα δοκιμασμένα αλάθηστα και δραστηρικά φάρμακα για κάθε επικίνδυνη απόκλιση της ελληνικής πολιτικής προς την Ευρώπη.

Η εγκατάσταση του Οτσαλάν στην Ελλάδα δεν είχε τον ίδιο στόχο με την εγκατάσταση του στην Ιταλία. Η Ελλάδα δεν μπορούσε να λειτουργήσει σε σχέση με το ΡΚΚ σαν τυπικό ευρωπαϊκό έδαφος. Η εγκατάσταση του Οτσαλάν στην Ελλάδα δεν θα προκαλούσε σύγκρουση Εν. Ευρώπης - Τουρκίας, όπως εκείνη στην Ιταλία, αλλά σύγκρουση Ελλάδας - Εν. Ευρώπης, ή καλύτερα Ελλάδας - Δύσης γενικά, καθώς και παροξυσμό της αντίθεσης Ελλάδας - Τουρκίας. Αυτές οι αντιθέσεις θα ήταν σε θέση να διαλύσουν από μόνες τους την πολιτική Σημίτη και να φέρουν σε αντίφαση μέχρι γελοιότητας την οικονομική σύγκλιση με την πολιτική απόκλιση από την Ευρώπη.

Αυτή η αλήθεια ήταν τόσο παταγωδής που δεν υπήρχε περίπτωση να μην την αναγνωρίσει η κυβέρνηση Σημίτη, η οποία λειτουργούσε ενστικτώδεια: Προσπάθησε να βγάλει από πάνω της τον Οτσαλάν.

Αλλά ο Οτσαλάν είχε έρθει σαν βόμβα-βεντούζα. Για τη Ρωσία ήταν βασικά καμμένο χαρτί. Η δουλειά του ήταν να κολλήσει πάνω στην κυβέρνηση και να την ανατινάξει. Η κυβέρνηση προσπάθησε να διώξει τον Οτσαλάν δίχως να συγκρουστεί μαζί του. Αν συγκρούταν μαζί του, ο σοβινισμός και οι ρωσόφιλοι που τον προστατεύουν, θα προκαλούσαν πλατειά σοβινιστική εξέγερση. Έτσι η κυβέρνηση δεν μπορούσε να φυλακίσει τον Οτσαλάν γιατί τότε θα είχαμε την Ελλάδα να κάνει σε βάρος του Οτσαλάν, αυτό που δεν μπορούσε να του κάνει η Τουρκία. Αν πάλι ο Οτσαλάν φυλακίζονταν εικονικά, δηλαδή λειτουργούσε πολιτικά και νόμιμα, τότε η κυβέρνηση δεν θα γλίτωνε τη δυτική κατακραυγή και την τούρκικη πίεση. Με αυτή την έννοια η πρόταση του Παπαδόπουλου για σύλληψη

του Οτσαλάν ήταν επίσης μια πολιτική φούσκα, όπως και η πρόταση του ελεεινού Γιωργάκη να ενημερωθεί και να πάρει θέση η Ευρώπη. Μα η Ευρώπη είχε πάρει θέση ήδη ρίχνοντας μια μεγαλόπρεπη κλωτσιά στον Οτσαλάν.

Έτσι αυτή η αδύναμη ευρωπαϊόφιλη φράζια της κυβέρνησης που ήθελε να τα έχει καλά και με τον πανίσχυρο στο ΠΑΣΟΚ και την κοινωνία σοβινισμό από ανάγκη αλλά και να τα έχει καλά με τη Δύση από πεποίθηση, κατέφυγε, για να λύσει τις πραγματικά αζεπέραστες αντιθέσεις της εξουσίας της, στον τυχοδιωκτισμό και την αδέξια συνομοσία.

Έτσι έδιωξε τον Οτσαλάν από το γεωγραφικό ελληνικό έδαφος αλλά τον κράτησε στο ελληνικό νομικό έδαφος. Έπαψε η ίδια να φαίνεται παράνομη, αλλά παράνομα τον μετέφερε σε ένα ξένο κράτος. Φέρθηκε αβρά απέναντι στην Ευρώπη, αλλά ποδοπάτησε την κυριαρχία μιας φτωχής αφρικανικής χώρας.

Το κυριότερο όμως είναι ότι χρεώθηκε η ίδια τον Οτσαλάν σε ένα μέρος της γης που ήταν πολύ μακριά για να έχει η ίδια οποιαδήποτε πραγματική ισχύ. Βρέθηκε δηλαδή αγκαλιά με έναν άνθρωπο τον οποίο έλεγχε η ρώσικη υπερδύναμη σε ένα έδαφος όπου μόνο υπερδυνάμεις μπορούν να έχουν πληροφορίες και αληθινή εξουσία. Το μύρι δηλαδή είχε καταπιεί το ρώσικο δόλωμα μέχρι το έντερο. Η ΚΓΒ δεν θα μπορούσε να έχει φανταστεί κάτι καλύτερο. Δεν έμενε παρά να παραδοθεί ο Οτσαλάν στους Αμερικανούς και από τους Αμερικανούς στους Τούρκους, για να εκτελεστεί μέσα σε λίγα λεπτά όλη αυτή η ταλαιπωρημένη φράζια που νόμιζε πως είχε την εξουσία στην Αθήνα χρεωμένη με την κατηγορία ότι παρέδωσε τον Οτσαλάν στους Αμερικανούς και τους Τούρκους.

Αυτή τη στιγμή δεν έχουμε αρκετά πραγματικά στοιχεία για τον τρόπο με τον οποίο ο Οτσαλάν παραδόθηκε στους Τούρκους. Το μόνο που ξέρουμε με σιγουριά είναι ότι η παράδοση έγινε από μια φράζια της κενυάτικης κυβέρνησης που έλεγχε το υπουργείο το αρμόδιο για την μετανάστευση. Επίσης οι Αμερικάνοι ουσιαστικά παραδέχονται ότι είχαν έμμεση ανάμειξη στη σύλληψη.

Τα στοιχεία που διαθέτουμε δεν αποδεικνύουν βέβαια άμεση ρώσικη ανάμειξη, αλλά ούτε μας είναι υποχρεωτικό να την επικαλεστούμε. Στο κάτω - κάτω ακόμα και αν ο Οτσαλάν δεν παραδινόταν στην Τουρκία, θα έμενε σκαρφαλωμένος πάνω στην ελληνική καμπούρα και θα την οδηγούσε όλο και βαθύτερα στα αδιέξοδα που περιγράψαμε. Εδώ μιλάμε μόνο για την έκταση της προβοκάτσιας.

Υπάρχει λοιπόν ισχυρή έμμεση ένδειξη ότι η ρώσικη διπλωματία είναι χωμένη με τα μπούνια και στην παράδοση του Οτσαλάν στην Τουρκία. Πρόκειται για την ταχύτατη και καλά συντονισμένη πολιτική αντίδραση του ΡΚΚ.

Το ΡΚΚ κατέλαβε 15 ελληνικές πρεσβείες με μια αξιοζήλευτη στρατιωτικο-πολιτική κίνηση μόνο και μόνο με την γνώση, υποτίθεται, ότι ο αρχηγός του είχε χαθεί, δίχως να ξέρει με σιγουριά ότι βρίσκεται στα χέρια της Τουρκίας.

Ποιο πολιτικό κόμμα, με κενό ηγεσίας θα προχωρούσε σε μια τόσο γρήγορη και αποφασιστική κίνηση κατάληψης των πρεσβειών μιας χώρας που το ίδιο θεωρεί σαν την πιο φιλική στον κόσμο; Ποιο κόμμα - πριν τουλάχιστον δηλώσει ότι ο ηγέτης του συνελήφθη από την Τουρκία - θα εξοργιζό-

ταν τόσο πολύ, τόσο κάθετα, και τόσο μονόπλευρα, όχι με την Κέννα που είχε αναλάβει την φυγάδευση του Οτσαλάν από την πρεσβεία, όχι με τις ΗΠΑ που είχαν τη γραμμή της παράδοσης του Οτσαλάν στην Τουρκία, και μπορούσαν να την πραγματοποιήσουν, όχι τέλος με την Τουρκία που ήταν ο πιθανότερος απαγωγέας, -βασανιστής κ.λπ κ.λπ, αλλά με την Ελλάδα; Για να κάνει ένα κόμμα κατάληψη **ελληνικών, και μόνο ελληνικών** πρεσβειών, θα έπρεπε να είχε τουλάχιστον για λίγες μέρες, ή έστω για αρκετές ώρες μελετήσει τα στοιχεία της απαγωγής, θα είχε οπωσδήποτε βεβαιωθεί ότι είχε συλληφθεί ο ηγέτης του από την Τουρκία, θα είχε διαπιστώσει πέρα από κάθε αμφιβολία ότι στην απαγωγή τον καίριο ρόλο έπαιξε η θεωρούμενη ως τις προηγούμενες στιγμές πιο φιλική του χώρα και θα είχε μελετήσει στοιχειωδώς τις πολιτικές διεθνείς και εσωτερικές (για την Ελλάδα) παρενέργειες μιας τέτοιας καθολικής μετωπικής εκστρατείας. Πότε πρόλαβε και τα έκανε όλα αυτά το ΡΚΚ; Όλες οι πληροφορίες που έρχονται τώρα στο φως βεβαιώνουν ότι τα ίδια τα στελέχη του ΡΚΚ που ήταν στην ελληνική πρεσβεία στην Κέννα και είχαν ζήσει από κοντά την απαγωγή του Οτσαλάν στις 12 το βράδυ της Δευτέρας, όταν έγιναν οι καταλήψεις των πρεσβειών, ούτε ήξεραν που βρισκόταν ο ηγέτης τους, ούτε είχαν καμία βεβαιότητα ότι στην απαγωγή εμπλεκόταν η Ελλάδα. Αυτό το βεβαιώνει όλο το σκυλολόι των Ελλήνων φίλων του ΡΚΚ με πρώτο - πρώτο τον Καμμένο.

Η μόνη λογική κατάληψη πρεσβειών που θα μπορούσε να κάνει το ΡΚΚ να μάθει που βρίσκεται ο ηγέτης του σε μια στιγμή που τον έχει χάσει και να πιέσει τον απαγωγέα του θα ήταν να καταλάβει τις πρεσβείες της χώρας που είχε αναλάβει τη συ-

συνέχεια στη σελ. 3

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΜΜΑ

Υπάρχουν κόμματα που επιτρέπεται να δημιουργηθούν και άλλα όχι. Οι σοβινιστές σαν τον Σαμαρά και τον Τσοβόλα μπορούν πολύ ευχαρίστως να φτιάξουν ένα κόμμα.

Ο Σαμαράς ήταν να ρίξει τον Μητσotάκη και ο Τσοβόλας είχε δικαίωμα να διασπάσει το ΠΑΣΟΚ γιατί έχει ίδια γραμμή με το ψευτοΚΚΕ. Κόμμα έχει οριακά δικαίωμα να φτιάξει και ο Μάνος γιατί σίγουρα θα είναι πολύ μικρό.

Όμως ο Αβραμόπουλος δεν έχει δικαίωμα να φτιάξει κόμμα γιατί αυτό θα είναι αρκετά μεγάλο ώστε να εμποδίσει τον Καραμανλή να ανέβει στην εξουσία και το χειρότερο θα είναι φιλοευρωπαϊκό.

Ο Αβραμόπουλος, αν και σε στενή επαφή με τον βυζαντινισμό, στέκεται σαν φίλος του πατριαρχείου καθαρά στο φιλο-ευρωπαϊκό στρατόπεδο της αστικής τάξης. Αυτό σημαίνει ότι η διάσπαση της Ν.Δ. που το κόμμα του θα προκαλούσε θα είναι από τα αριστερά. Ο ρωσόφιλος Καραμανλής, επίλεκτο μέλος του μαύρου μετώπου, δίπλα στην Παπαρήγα, στον Κωνσταντόπουλο και στον Τσοβόλα, ετοιμάζει τη σταδιακή αντιευρωπαϊκή αλλοίωση της Ν.Δ. Ο Αβραμόπουλος αποτρέπει την αντιστροφή αυτής της πορείας, δηλαδή την εκδίκαση της γραμμής Μητσotάκη στη ΝΔ ανεξάρτητα από την στάση του ίδιου του Μητσotάκη και, κυρίως, την ορθοτοπιστική στάση της κόρης του στο ζήτημα της δημιουργίας του νέου κόμματος.

Βεβαίως οι ρωσόφιλοι όταν πιάσουν ένα πόστο δεν το αφήνουν ούτε με σφαίρες και ο Καραμανλής δεν θα εγκαταλείψει ποτέ από τα νύχια του την Ν.Δ, όση και από αυτήν και αν του μείνει. Γι' αυτό σωστά ο Αβραμόπουλος διεκδικεί την δημιουργία ενός νέου κόμματος σε σύγκρουση με τη σημερινή Ν.Δ. και με τον αρχηγό της.

Ένα νέο αρκετά ισχυρό κόμμα του Αβραμόπουλου (πάνω από 10% στις εθνικές εκλογές) αλλάζει δραματικά τους πολιτικούς συσχετισμούς γιατί προστιθέμενο σε ένα 25% του προοδευτικού κομματιού του ΠΑΣΟΚ μπορεί να αποτελέσει τον πυρήνα ενός αυτοδύναμου φιλο-ευρωπαϊκού πόλου εξουσίας.

Ένα αρκετά ισχυρό κόμμα Αβραμόπουλου, εκτός από το ότι θα τραυμάτιζε βαριά την ηγεσία Καραμανλή και θα ενθάρρυνε τις αντι-Καραμανλικές φυγόκεντρες τάσεις μέσα στην Ν.Δ, θα ανακούφιζε και τους φιλοευρωπαϊούς του ΠΑΣΟΚ, που σήμερα έχουν απέναντί τους μαχητικά εχθρικά ταυτόχρονα τα τέσσερα κοινοβουλευτικά κόμματα καθώς και την ισχυρή εσωκομματική αντιπολίτευση του ΠΑΣΟΚ.

Ένα τέτοιο κόμμα λοιπόν δεν επιτρέπεται να δημιουργηθεί. Γι' αυτό σύσσωμο το μαύρο μέτωπο προειδοποιεί τον υποψήφιο ηγέτη του να μην το επιχειρήσει. Έτσι ξαφνικά ακούει κανείς από παντού από τον Σκανδαλίδη ως την Παπαρή-

γα, ότι ένα νέο κόμμα σήμερα δεν θα έχει τίποτα νέο να εκφράσει, ότι ένα κόμμα βγαίνει μόνο από ιστορικές αναγκαιότητες και από κοινωνικούς αγώνες, ότι η πολιτική γραμμή του Αβραμόπουλου δεν είναι σαφής, ότι το κόμμα του θα είναι του σωλήνα, ενώ ο κυρίως ενδιαφερόμενος Καραμανλής απειλεί ωμά ότι η βάση της φιλελεύθερης παράταξης δεν θα ανεχθεί τους διασπαστές. Ήδη οι κύκλοι του Αβραμόπουλου διαρρέουν ότι δέχονται έντονες πιέσεις έως και απειλητικά τηλεφωνήματα.

Επειδή λοιπόν αυτό είναι ένα "λάθος" κόμμα στην "λάθος" στιγμή αρχίζουν να φτάνουν και οι πρώτες δημοσκοπήσεις που δείχνουν τον Αβραμόπουλο να πέφτει, ενώ εκείνες που τον έδειχναν ψηλά θεωρούνται παράνομες καθώς μαθαίνουμε ξαφνικά ότι είναι παράνομο να γίνονται γκάλοπ με υποθετικές ερωτήσεις του τύπου: Τι θα ψηφίζατε αν υπήρχε κόμμα Αβραμόπουλου;

Η εταιρεία που δημοσίευσε τα αποτελέσματα ενός τέτοιου γκάλοπ, που έφερνε το νέο κόμμα με πολύ υψηλά ποσοστά (πάνω από 30%) αναγκάζεται στα γρήγορα να ζητήσει συγνώμη γι' αυτή την "διαρροή" του γκάλοπ της. Σημειώνουμε ότι στο εξωτερικό η υποθετική ερώτηση επιτρέπεται όπως κάθε ερώτηση που απευθύνεται στους πολίτες μιας χώρας. Έτσι π.χ. οι Εγγλέζοι έμαθαν πρόσφατα τι ποσοστό θα έπαιρναν αν κατέβαιναν στις εκλογές οι νέοι ευρωπαϊόφιλοι "αποστάτες" του Αγγλικού συντηρητικού κόμματος (Επί τη ευκαιρία 11%, ενώ οι μη αποστάτες 20%).

Είναι φανερό ότι οι υποψήφιοι ευρωπαϊόφιλοι "αποστάτες" του ελληνικού συντηρητικού κόμματος δεν έχουν την πολυτέλεια, όχι μόνο να κατεβαίνουν στις εκλογές, αλλά ούτε να ρωτάει κανείς γι' αυτούς. Ο Αβραμόπουλος φαίνεται πως κατάλαβε ότι τα πράγματα είναι πολύ άγρια. Θα πρέπει ιδιαίτερα να τον απασχόλησε το γεγονός ότι πουθενά δεν βγήκε μια γραμμή με σαφήνεια υπέρ του στον τύπο ή τα κανάλια.

Διστάζει λοιπόν αν θα τραβήξει για διάσπαση πριν από τις ευρωεκλογές. Στην πραγματικότητα για να στήσει κόμμα χρειάζεται αστούς καμικάζι με την οξύτητα που παίρνει τώρα η επέλαση των σοσιαλφασιστών προς την εξουσία. Τα πράγματα μάλιστα έχουν γίνει πολύ δυσκολότερα μετά το στραπάτσο του Σημίτη με τον Οτσαλάν. Αυτό είναι ένα στραπάτσο γενικότερα για την φιλο-ευρωπαϊκή τάση της αστικής τάξης και δεν μπορεί να μην αντανάκλαει και στον Αβραμόπουλο. Ο αέρας που φουσκώνει τα πανιά του Σημίτη εί-

να ο ίδιος που φουσκώνει τα πανιά του Αβραμόπουλου και ότι πάει κόντρα στον ένα, πάει κόντρα και στον άλλο.

Χώρια από αυτό η μεγάλη πολιτική οξύτητα που είναι σύμφυτη με τις επιθέσεις του σοσιαλφασισμού δεν ευνοεί τον Αβραμόπουλο. Σε τέτοιες στιγμές δεν επιτρέπεται σε κανένα να μην παίρνει θέση. Ο Αβραμόπουλος που στηρίζει την δημοτικότητά του στην ουτοπία ενός πολιτικού ρεαλιστικού κέντρου που βρίσκεται πάνω από οξείες αντιπαραθέσεις, θα δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να διατηρεί αυτό το ευγενικό ουδέτερο στυλ.

Πρόκειται για την κατάσταση ενός λόρδου σε ένα εστιατόριο όπου η κλωτσοπατινάδα μαίνεται στη κουζίνα και αρχίζει να επεκτείνεται παντού. Σε τέτοιες περιπτώσεις ο λόρδος έχει το δίλημμα ή να εκσφενδονίζει και την δικιά του μπριζόλα στους αντιπάλους και να τραυματίζει θανάσιμα το φημισμένο του στυλ, ή να απομακρυνθεί.

Πραγματικά αυτή εδώ είναι μια δύσκολη εποχή για λόρδους.

Η στροφή του "Ελεύθερου Τύπου"

Με τίτλο "Στροφή κατά της Ρωσίας" και υπέρτιτλο "Τι κρύβεται πίσω από την αλλαγή στάσης για τους S-300 και το φυσικό αέριο" ο *Ελεύθερος Τύπος*, 12/2/99, ασκεί κριτική στην κυβέρνηση Σημίτη γιατί "περιορίζει δραστικά τη συνεργασία της Ελλάδας με τους Ρώσους". Σε αυτό το συμπέρασμα φθάνει ο αρθρογράφος επειδή ματαιώθηκε η εγκατάσταση των ρωσικών πυραύλων στην Κύπρο και η Βάσω Παπανδρέου κοντράρει τους Ρώσους στο θέμα του φυσικού αερίου (τόλμησε να βγάλει γλώσσα στα "ορθόδοξα αδέλφια μας").

Και γράφει η υποτιθέμενη παραδοσιακά "φιλοαμερικάνικη" εφημερίδα: "Οι ΗΠΑ επιθυμούν την εξουδετέρωση της Ρωσίας ως παράγοντα εξελίξεων στα Βαλκάνια και την ενίσχυση του ευρύτερου περιφερειακού ρόλου της Τουρκίας εις βάρος της Ρωσίας και των πρώην Σοβιετικών Δημοκρατιών, με τις οποίες συνορεύει.

Οι επιλογές της κυβέρνησης Σημίτη αναδεικνύουν την αφόρητη υποτέλεια της".

Τώρα αλλάζουν οι καιροί... Ένας νέος "αγώνας" ξεκινάει. "Δεξιολί" και "Αριστεροί" ενωθείτε! Όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Μόσχα.

ΟΙ ...ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΡΚΚ

Είναι να απορεί κανείς, πως ξαφνικά γέμισε η Ελλάδα "διεθνιστές".

Ναζιστές, φασιστοειδή διαφόρων τύπων, υπερ-πατριώτες σοβινιστές, ψευτοαριστεροί όλων των τύπων, Νεοδημοκράτες, Τσοβολικοί, Τσοχατζοπουλικοί και Σαμαρικοί, όλοι τους σήκωσαν ψηλά την σημαία του ...διεθνισμού "υπερασπιζόμενοι" το δίκιο του Κουρδικού λαού !!

Όλοι τους έγιναν... υπερασπιστές του "εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα" και μάλιστα μερικοί από αυτούς πέρασαν και σε επιχειρήσεις διάσωσης παρόνομα του "ηγέτη" Οτσαλάν.

Εμείς μια απλή ερώτηση θα θέλαμε να τους κάνουμε.

Αν οι Κούρδοι πάλευαν για δημοκρατία και δικαιώματα ή για ανεξαρτησία σε κάποιο άλλο μέρος της γης εκτός από την Τουρκία, θα τους ήξεραν οι ...διεθνιστές μας;

Ας αφήσουν λοιπόν την υποκρισία. Ιδιαίτερα αυτοί οι "κόκκινοι" κοινοβουλευτικοί και εξωκοινοβουλευτικοί φίλοι του κούρδικου λαού.

Πού εκφράστηκε ο διεθνισμός τους στην υποστήριξη των δικαιωμάτων της τούρκικης και μακεδονικής μειονότητας στη χώρα μας;

Από που παίρνει το δικαίωμα το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ, το ΝΑΡ και η εξωκοινοβουλευτική τους ουρά να μιλάνε για υποστήριξη του αγώνα του Κούρδικου λαού, όταν μέσα στην ίδια τους τη χώρα ούτε καν δέχονται την ύπαρξη εθνικών μειονοτήτων, όταν γίνονται συνεργόι του κάθε υπουργείου Εξωτερικών για να περάσει η πολιτική της καταπίεσης και της διάσπασης ενάντια τους;

Όμως και στο Κουρδικό ζήτημα δεν λειτουργούν διαφορετικά.

Κι εκεί η δράση τους και η προπαγάνδα τους ευθυγραμμίζεται και μπαίνει στην υπηρεσία του σοβινισμού της ελληνικής αστικής τάξης. Η στάση τους στο Κουρδικό δεν καθορίζεται από τον διεθνισμό της εργατικής τάξης αλλά από το σοβινισμό της αστικής τάξης. Γι' αυτό και οι ψευτοαριστεροί μας βρίσκονται στην ίδια διαδήλωση με τη "Χρ. Αυγή" (!), τον Καμμένο, τη Ν. ΠΑΣΟΚ, τον Καραμανλή και όλο το σκυλολόι.

Ένα τους ενώνει.

Ο αντιτουρκισμός. Ο ...προαιώνιος εχθρός της πατρίδας μας ! Ότι είναι ενάντια στην Τουρκία είναι καλό και προοδευτικό, ότι είναι μαζί της είναι κακό και αντιδραστικό ! Αυτό διεθνιστικά αντιιμπεριαλιστικά καλύπτεται από την εξίσωση Τουρκία=ΗΠΑ.

Όταν το ΡΚΚ μιλάει υπέρ της διάσπασης της Τουρκίας είναι όλοι μαζί του. Όταν η τούρκικη και μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα ζητάνε ουσιαστικά εθνικά δικαιώματα είναι ενάντια τους και αν κάποιοι σοβινιστές Τούρκοι μειονοτικοί στην Ελλάδαβάλουν ζήτημα απόσχισης θα τους στήσουν χωρίς καν ...συνοπτικές διαδικασίες στα τρία βήματα.

Αυτός είναι ο διεθνισμός του φασιστικού σοβινισμού και της ψευτοαριστεράς.

Το πραγματικό δημοκρατικό και αριστερό κίνημα πρέπει να τινάξει από πάνω του κάθε είδος σοβινισμού και υποκρισίας. Και πάνω από όλα μέσα στην ίδια μας τη χώρα.

Υποστηρίζουμε τον αγώνα του κούρδικου λαού παίρνοντας υπόψη μας δύο βασικά ζητήματα. Το ένα είναι η σύνδεση αυτής της υποστήριξης με το χτύπημα του αντιτουρκικού σοβινισμού στην Ελλάδα. Το άλλο είναι η υποστήριξη αυτού του αγώνα, όπως και κάθε εθνικού αγώνα να γίνεται μέσα στα πλαίσια του διεθνούς αντιιμπεριαλιστικού μετώπου.

Και στα δύο αυτά ζητήματα τόσο το ΡΚΚ όσο και οι υποστηρικτές του στην Ελλάδα βρίσκονται στην αντίθετη κατεύθυνση.

Στο πρώτο ζήτημα βρίσκονται δεμένοι με τις χειρότερες πλευρές του φασιστικού ελληνικού σοβινισμού τον οποίο και υπηρετούν. Στο δεύτερο ζήτημα η δράση του ΡΚΚ βρίσκεται σε σύγκρουση με τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα, στο βαθμό που η τυχόν διάσπαση της Τουρκίας και η ελληνοτουρκική σύγκρουση που επιδιώκει το ΡΚΚ βρίσκεται στην κατεύθυνση της εξυπηρέτησης των σχεδίων του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Αλλά και γενικότερα η διάσπαση του εθνικού κράτους είτε πρόκειται για τη Σερβία, είτε για την Τουρκία δεν ανήκει στη μετα-αποικιακή εποχή, αλλά στην εποχή του χιτλερικού ιμπεριαλιστικού τύπου άρνησης του εθνικού κράτους και των συνόρων του.

Όλοι θα θυμούνται τις δηλώσεις του Οτσαλάν στον Παναγιωτόπουλο, στην περίοδο με την κρίση στα Ίμια, ο οποίος κατηγορούσε την Ελλάδα ότι δεν έκανε πόλεμο με την Τουρκία και έτσι στέρησε στο ΡΚΚ την δυνατότητα ναβάλει στη νέα κατάσταση που θα δημιουργούσε ο πόλεμος το ζήτημα του Κουρδιστάν.

Όμως ένας τέτοιος πόλεμος δεν θα έκανε τίποτα άλλο από το να δώσει τη δυνατότητα στο ρωσικό ιμπεριαλισμό να δυναμώσει τις θέσεις του με το χτύπημα της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ και να τον βάλλει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για ένα νέο στάτους στην περιοχή. Αυτή τη στρατηγική υπηρετεί το ΡΚΚ, μια στρατηγική σε βάρος των λαών της περιοχής και του ίδιου του κούρδικου λαού.

Υπερασπιζόμαστε την πάλη του κούρδικου λαού για πλήρη δημοκρατικά δικαιώματα, μια πάλη που πρέπει να δοθεί μαζί με τον τούρκικο λαό μέσα στα πλαίσια του τούρκικου κράτους. Το ζήτημα αυτό είναι ένα βαθύ ζήτημα για την δημοκρατία στην Τουρκία και είναι ένα αυστηρά εσωτερικό ζήτημα του τούρκικου και κούρδικου λαού της Τουρκίας.

Η ανάμιξη κάθε ξένης κρατικής δύναμης και ιδιαίτερα της Ελλάδας που έχει συνοριακές αντιθέσεις με την Τουρκία μόνο εμπόδια μπορεί ναβάλει σε αυτόν τον αγώνα. Κανένας λαός δεν κατάχτησε τίποτα στηριγμένος σε ξένες δυνάμεις, παρά μόνο την υποδούλωση του και νέες περιπέτειες.

Ένα τέτοιο δείγμα είναι η απομόνωση του Οτσαλάν και του ΡΚΚ, από τον κούρδικο λαό και στην Τουρκία και στο Ιράκ και από τους λαούς όλης της Ευρώπης.

ΞΕΔΙΑΝΤΡΟΠΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΟ ΛΑΥΡΙΟ

Πως δέλουν να διαλύσουν το λιμάνι

Όσο ο Λαλιώτης βρίσκεται στο ΥΠΕΧΩΔΕ και αποτελεί το κέντρο εξουσίας στο ΠΑΣΟΚ, η βιομηχανία αυτής της χώρας θα ρημάξει και επενδύσεις θα γίνονται μονάχα εφόσον εγκρίνονται από αυτόν, δηλαδή μόνο όταν φιλικά στοιχεία προς το σοσιαλφασισμό θέλουν να κάνουν μπίζνες. Ο Λαλιώτης έχει αναπτύξει έναν τεράστιο μηχανισμό που μέσα από αυτόν ελέγχει και σαμποτάρει κάθε αναπτυξιακή προσπάθεια στην Ελλάδα. Αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα, όχι μόνο για τους μηχανισμούς που έχει δημιουργήσει αλλά και για την ιδεολογία την οποία έχουν αυτοί οι μηχανισμοί, η παρακάτω περίπτωση οικονομικού σαμποτάζ που όπως πάντα εκπορεύεται από το ΥΠΕΧΩΔΕ.

Με την κατασκευή του νέου αεροδρομίου των Σπάτων η περιοχή της ανατολικής Αττικής θα αρχίσει να αναβαθμίζεται και να αναπτύσσεται οικονομικά. Το μόνο λιμάνι που υπάρχει σ' αυτή την περιοχή και που έχει τη δυνατότητα να αναπτυχθεί σ' ένα πραγματικά συγκοινωνιακό θαλάσσιο κόμβο είναι το λιμάνι του Λαυρίου. Το λιμάνι αυτό έχει ήδη μια στοιχειώδη υποδομή, λόγω της λειτουργίας των μεταλλείων παλιότερα, αλλά και γιατί εξυπηρετεί συγκοινωνιακά αρκετά νησιά των βόρειων και ανατολικών Κυκλάδων και ορισμένα άλλα του ανατολικού Αιγαίου. Αν τώρα πάρουμε υπόψη ότι με απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας έχει απαγορευτεί η επέκταση του λιμανιού της Ραφήνας για λόγους προστασίας του περιβάλλοντος, καταλαβαίνει κανείς τη μεγάλη σημασία του Λαυρίου. Από την άλλη, η ίδια η πόλη, μετά τη συρρίκνωση της βιομηχανίας της, έχει κατακτήσει μια από τις φτωχότερες και με τη μεγαλύτερη ανεργία πόλεις της χώρας.

Στην άκρη λοιπόν του λιμανιού της δύο εταιρείες (η Lavroil και η Αιγαίον Oil) ζήτησαν να εγκαταστήσουν 15 συνολικά δεξαμενές υγρών καυσίμων με στόχο τον ανεφοδιασμό των πλοίων που θα χρησιμοποιούν τακτικά το λιμάνι από τη μια, αλλά και των ποντοπόρων πλοίων που κατευθύνονται προς και από τη Μαύρη Θάλασσα προς κάθε λιμάνι της Μεσογείου από την άλλη, μιας και το Λαύριο βρίσκεται σε στρατηγική θέση όσον αφορά την πορεία αυτών των πλοίων.

Τόσο η Λιμενική Επιτροπή Λαυρίου όσο και το δημοτικό συμβούλιο της πόλης με αποφάσεις τους έδωσαν την άδεια για την εγκατάσταση των αποθηκών καυσίμων καταρχήν για την LAVROIL. Μάλιστα όλες τις σχετικές αποφάσεις της Λιμενικής επιτροπής Λαυρίου ενέκριναν: το YEN, ΥΠΕΧΩΔΕ, ΓΕΝ, Δ/ση τεχνικών υπηρεσιών νομαρχίας Ανατολικής Αττικής, Περιφερειακή διοίκηση Ανατολικής Αττικής. Όμως τόσο

η ΝΔ (μέσω του βουλευτή της Βουλγαράκη), όσο και ο ΣΥΝ (με το βουλευτή του Δανέλλη), αλλά και ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Κατσιμπάρδης (άνθρωπος του Λαλιώτη) κατέθεσαν ερωτήσεις στη Βουλή με τις οποίες ζητούν ουσιαστικά να ακυρωθούν όλες οι αποφάσεις για την εγκατάσταση των δεξαμενών (Καθημερινή, 16/2/99).

Στο θέμα έδωσε ιδιαίτερη δημοσιότητα η Καθημερινή. Εκεί λοιπόν δημοσιεύονται τρεις επιστολές. Στη μια επιστολή, ο διευθύνων σύμβουλος της LAVROIL, αφού αναφέρει τις εγκρίσεις που έχουν δοθεί από τις παραπάνω υπηρεσίες για την εγκατάσταση των δεξαμενών, διατυπώνει στο τέλος την εύλογη απoria του: **“Μετά από όσα διεξοδικά σας παραθέσαμε ανωτέρω, προσπαθούσαμε να καλοπροαίρετοι πολίτες αυτής της χώρας να αντιληφθούμε τι παράνομο διαπράξαμε εάν το διαπράξαμε... τι παραλείψαμε εάν παραλείψαμε, τι σχέση έχει η αλήθεια, σε ό,τι αφορά την εταιρεία μας, με αυτά που αναφέρονται τόσο από την “Καθημερινή” όσο και στις επερωτήσεις των συγκεκριμένων βουλευτών και, τέλος, αν αξίζει κανείς να επενδύει ή όχι σε αυτή τη χώρα”.**

Πραγματικά η αστική τάξη έχει αρχίσει να απογοητεύεται για το κατά πόσο μπορεί να λειτουργήσει παραγωγικά. Το μεγάλο ζήτημα όμως είναι να μπορέσει αυτά τα γεγονότα να τα υψώσει μέχρι το ύψος της πολιτικής συνείδησης και να δει το Λαλιώτη, όχι σαν έναν υπουργό που έχει μια κάποια “ευαισθησία” στα ζητήματα του περιβάλλοντος, αλλά σαν ένα συνειδητό σαμποταριστή κάθε αναπτυξιακής προσπάθειας.

Η άλλη επιστολή είναι κάποιος Ρ. Κλουτσιώτη η οποία εκπύνησε ύστερα από ανάθεση από το ΥΠΕΧΩΔΕ την “Πολεοδομική Μελέτη για την οργάνωση της περιοχής Βιοτεχνικού-Βιομηχανικού Πάρκου Λαυρίου”. Τα όσα αναφέρονται σε αυτήν την επιστολή είναι ενδεικτικά των αντιλήψεων Λαλιώτη για τα έργα. Γράφει λοιπόν η εν λόγω κυρία:

“Με ανακούφιση διαπίστωσα ότι τόσο η αρμόδια Νομαρχία όσο και το Λιμενικό Ταμείο Λαυρίου... κατασκευάζουν ένα σχετικά μικρό λιμάνι... η χωρητικότητα του οποίου μπορεί να παραλάβει έξι επιβατικά πλοία συγχρόνως... καθώς και τέσσερα φορτηγά πλοία”.

Θαυμάστε λογική! Νοιώθει ανακούφιση γιατί το λιμάνι που προβλέπεται να εξυπηρετεί ένα τεράστιο αριθμό επιβατών από το αεροδρόμιο των Σπάτων προς τα τουριστικά νησιά των Κυκλάδων θα είναι μικρό! Για ποια τουριστική ανάπτυξη μπορεί να μιλήσει κανείς με τέτοια λογική.

Ο δήμαρχος Λαυρίου όμως στη δική του επιστολή αναφέρει:

“Είναι ψευδές ότι το λιμάνι του Λαυρίου θα δέχεται έξι πλοία. Το ακριβές είναι ότι προβλέπεται να

υποδέχεται 16 μεγάλα και 160-200 μικρά. Γι' αυτό άλλωστε και χαρακτηρισρίζεται λιμάνι εθνικής εμβέλειας”.

Και συνεχίζει παρακάτω η κ. Κλουτσιώτη: **“...η πολεοδομική μελέτη προβλέπει τη δημιουργία εκτεταμένης ζώνης προστασίας του θαλάσσιου μετώπου σε συνέχεια με τον επίσης προστατευόμενο λόφο της Μαύρης Σκουριάς από το λιμάνι του Λαυρίου στο Νότο με σκοπό να μην καταστραφούν το μέτωπο, η ιστορικότητα και οι προοπτικές της πόλης. Σε αυτήν ακριβώς τη ζώνη επιχειρείται να εγκατασταθούν οι δεξαμενές”.**

Ο δήμαρχος όμως, αναφέρει πάλι: **“είναι ψευδές ότι ο χώρος έχει ενταχθεί σε μέτωπο θαλάσσιας προστασίας. Τούτο αποτελεί απλώς πρόταση πολεοδόμου η οποία όταν την κατέθεσε προφανώς δεν γνώριζε ότι το Λιμενικό Ταμείο είχε ήδη ζητήσει την ένταξη του χώρου αυτού στην εραπτόμενη Λιμενική Ζώνη ώστε να αξιοποιηθεί δρόμος εν όψει της επέκτασης του λιμανιού και του χαρακτηρισμού του ως εθνικού... είναι ψευδές ότι ο χώρος στον οποίο αναφέρεται είναι αρχαιολογικός. Δεν είναι”.**

Όπως φαίνεται η κυρία πολεοδόμος βαφτίζει το κρέας σε ψάρι και κάθεται και το τρώει. Το ζήτημα όμως με αυτά τα βαφτίσια είναι ότι έτσι ανοίγει ο δρόμος για το σαμποτάζ της ανάπτυξης όχι μόνο του λιμανιού αλλά και ευρύτερα όλης της περιοχής.

Και συνεχίζει παρακάτω η κ. Κλουτσιώτη: **“Όλο το θαλάσσιο μέτωπο της πόλης έως και τις μαρίνες στο νότο θα μεταβληθεί σε λιμάνι και μάλιστα βρώμικο... η περιοχή θα μεταβληθεί σε κέντρο ανεφοδιασμού των πλοίων τα οποία διακινούνται από και προς τη Μαύρη θάλασσα και τις λεκάνες της Μεσογείου, εξ αιτίας της στρατηγικής της θέσης”.**

Τι κακό και αυτό με τα λιμάνια να βρωμίζουν! Ακούς εκεί να διακινούνται εδώ πλοία από τη Μαύρη Θάλασσα και τις λεκάνες της Μεσογείου. Ακούς εκεί! Θα ήταν καλύτερα για την κυρία πολεοδόμο και το αφεντικό της Λαλιώτη να μην υπήρχαν καθόλου λιμάνια. Να υπήρχαν μόνο καθαρές παραλίες. Μόνο που τότε δεν θα υπήρχαν και άνθρωποι για να τις χαρούν. Κάθε χώρα αυτού του πλανήτη θέλει να αναπτύξει τα λιμάνια της για να μπορούν άνθρωποι καιμπορεύματα να διακινούνται εύκολα και άνετα και να καταλήγουν γρήγορα στον προορισμό τους. Η ομορφιά των λιμανιών βρίσκεται όχι μόνο στον ωραίο σχεδιασμό τους, αλλά κυρίως στο ότι αυτά είναι η διόδος της ζωής, γιατί μέσα από αυτά διακινείται ένας τεράστιος πλούτος προς κάθε κατεύθυνση. Και πραγματικά, αυτή η στρατηγική θέση του Λαυρίου αν αξιοποιηθεί θα μπορέσει να αποτελέσει την πηγή της ανα-

γέννησης μιας βιομηχανικής πόλης που έχει πεθάνει από τη βιομηχανική ερήμωση εδώ και αρκετό καιρό.

Συνεχίζει παρακάτω η κ. Κλουτσιώτη, ακάθεκτη και συνεπής, στη γραμμή του οικονομικού σαμποτάζ: **“Να σημειωθεί ότι σύμφωνα με τα στοιχεία της υποβληθείσης από την Αιγαίον ΟΙΑ Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων, μόνον από τη δική τους εγκατάσταση, με ποσοτικά στοιχεία που φυσικά είναι κατά πολύ υποτονισμένα, θα διακινούνται στην περιοχή επιπρόσθετα 300 διερχόμενα φορτηγά πλοία ετησίως”** (σ.σ. μπορεί κανείς εύκολα να βγάλει το συμπέρασμα πόσο απαραίτητες είναι οι δεξαμενές καυσίμων στο Λαύριο και τι πλούτος θα διακινείται γύρω από την πόλη, μόνο από αυτόν τον αριθμό). **“Πολύ κοντά πιο πάνω, αμέσως μετά το Θορικό, ο όρμος του Αϊ Νικόλα όπου βρίσκονται οι εγκαταστάσεις της ΔΕΗ και της DOW, ήδη συζητείται ως κατάλληλη θέση για τον ανεφοδιασμό του αεροδρομίου με κηροζίνη, μέσω υπόγειου αγωγού, εξαιτίας της άρνησης της Αρχαιολογικής υπηρεσίας να επιτρέψει κάτι τέτοιο στη Ραφήνα”.**

Ε, βέβαια αυτό έλειπε τώρα, να επιτρέψει η Αρχαιολογική Υπηρεσία στη Ραφήνα που είναι “αρχαιολογικός χώρος” να γίνουν εγκαταστάσεις εφοδιασμού καυσίμων του αεροδρομίου. Σιγά να μην μας χαλάσει τα ωραία μας αρχαία, που βρίσκονται κάπου θαμμένα, ένα “παλιοαεροδρόμιο” με τον ανεφοδιασμό του σε καύσιμα! Τι τραγική ειρωνεία! Που να ήξεραν οι αρχαίοι, που έβαλαν τις βάσεις του παγκόσμιου πολιτισμού και της προόδου ότι στο όνομά τους

θα εμποδίζονταν κάθε πρόοδος και κάθε ανάπτυξη. Για να θυμίσουμε εδώ ότι οι μεγαλύτερες σε μέγεθος ανασκαφές έγιναν κατά το σκάψιμο του Μετρό της Αθήνας από τους μετροπόντικες, έργο που η αρχαιολογική υπηρεσία ήταν αντίθετη στο να γίνει.

Και η αποκρυστάλλωση όλης της ιδεολογίας του σαμποτάζ από την κ. Κλουτσιώτη: **“Διατηρώ μάλιστα την πεποίθησή... ότι στο κάτω κάτω τη γραφή επενδεδυμένο κεφάλαιο αποτελούν και το τοπίο και η ιστορία και η προστασία τους εξασφαλίζει πολύ μεγαλύτερο κύκλο εργασιών και μάλιστα πολύ αποτελεσματικότερα, από 30 μίζερνες θέσεις εργασίας”.**

Το πρόβλημα είναι ότι ούτε σκέτο το τοπίο, ούτε η ιστορία σου εξασφαλίζουν να φας. Άλλωστε ομορφιά δεν έχει μόνο η φύση, ομορφιά μπορεί να έχει μια πόλη και μια βιομηχανική ζώνη δίπλα στη θάλασσα. Όλη η φύση δεν μπορεί και δεν κάνει να είναι άγρια. Ένα μέρος της πάντα θα μετασχηματίζεται από τον άνθρωπο για να του δίνει ζωή και αυτή η διαδικασία θα έχει τη δικιά της γοητεία. Το ζήτημα θα είναι σε ποιον ανήκει η πόλη, σε ποιον η βιομηχανία, σε ποιον η χρήση της άγριας φύσης, και όχι το αν θα υπάρχει ή όχι η βιομηχανία δίπλα στη φύση. Μόνο βάρβαροι σαμποταριστές και εχθροί της χώρας θα έλεγαν το αντίθετο. Όσο για τις “30 μίζερνες θέσεις εργασίας” αυτό και μόνο δείχνει πόσο βαθιά όλοι αυτοί οι σαμποταριστές περιφρονούν την εργατική τάξη και τη δουλειά της. Δεν βλέπει αυτή η κυρία πόσο μίζερη και άθλια είναι η δικιά της δουλειά.

ΝΑ ΜΙΛΑΕΙ Ο “ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ” ΑΛΛΑ ΟΧΙ Ο ΠΑΓΚΑΛΟΣ

Απορρίφθηκε η αγωγή Πάγκαλου εναντίον του Ριζοσπάστη για αποζημίωση για θηκική βλάβη επειδή σε άρθρο της εφημερίδας του ψευτοΚΕ στις 20/11/1997 αναφερόταν ότι: **“Τόσο ο Πάγκαλος όσο και ο Σημίτης εστάλησαν εδώ από τη Γερμανία με σύμβαση ορισμένου χρόνου και θα φύγουν νύχτα μεταμφιεσμένοι, ο μὲν ένας για τη Γερμανία και ο άλλος για την Αμερική”.**

Το Δικαστήριο έκρινε ότι τέτοιου είδους εκφράσεις προστατεύονται από την ελευθερία του Τύπου και “συγκροτούν δριμύ δημοσιογραφικό ύφος και όχι υβριστικό τρόπο εκδήλωσης”.

Ο Ριζοσπάστης χαρέτισε την απόφαση σα θρίαμβο της ελευθερίας του λόγου. Την ίδια στιγμή οι “αγωνιστές” καθηγητές που απαρτίζουν το Δ.Σ. της Β' ΕΛΜΕ Αθηνών κατάθεσε μήνυση για σκολοφική δυσφήμιση για την ακόλου-

θη δήλωση του Πάγκαλου κατά τη διάρκεια των “κινητοποιήσεων”: **“Μαθητές και καθηγητές με την ανοχή των γονέων έχουν μπει σε ένα σύστημα αμοιβαίας και συνεχώς διευρυνόμενης διαφθοράς και αγραμματοσύνης. Θέλουμε να μείνουμε στον ίδιο δρόμο”** (Ελεύθερος Τύπος, 10/2/99). Αυτές τις δηλώσεις έκριναν “δυσφημιστικές και συκοφαντικές” τα μέλη του Δ.Σ. της Β' ΕΛΜΕ και ζήτησαν την ποινική κατάδική του Πάγκαλου και μάλιστα στο όνομα καθηγητών, μαθητών και γονέων, ως “πρωτοπόροι υπερασπιστές των συμφερόντων του λαού”, όπως κάνει κάθε καλός κνίτης.

Και με το δίκιο τους οι άνθρωποι. Άλλο να σε λένε πράκτορα, άλλο να σε λένε “αγράμματο”!

Ελευθερία του λόγου ναι, αλλά μόνο για τους κνίτες και τους χρυσαιγίτες.

ΝΑΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΟΥ ΑΚΟΥΓΙΟΥ

Μεγάλος θόρυβος ξεσηκώθηκε την προηγούμενη εβδομάδα από την "Επιτροπή κατά του πυρηνικού εργοστασίου στο Ακούγιου", στην οποία είναι επικεφαλής ο ΣΥΝ, κατά της εγκατάστασης πυρηνικού εργοστασίου, για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, στο Ακούγιου της Τουρκίας. Στο μέτωπο αυτό εκτός από το ΣΥΝ συμμετέχουν ορισμένα μέλη των σοβινιστών του ΠΑΣΟΚ, διάφοροι οικολόγοι καθώς και η ΚΕΑΔΕΑ, μια οργάνωση του ΠΑΣΟΚ για τον "αφοπλισμό και την ειρήνη" (Ελευθεροτυπία, 9/2/99). Όλοι αυτοί οργάνωσαν μια ημερίδα με θέμα: "Ακούγιου-η διπλή απειλή και η διεθνής κινητοποίηση για την αντιμετώπισή της", στο πανεπιστήμιο της Αθήνας.

Σε αυτήν τη συνάντηση αναφέρθηκαν τα κατά της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας για την παραγωγή ηλεκτρισμού με το αιτιολογικό ότι ένα τέτοιο εργοστάσιο εγκυμονεί κινδύνους σε περίπτωση ατυχήματος. Την περίπτωση του ατυχήματος την αιτιολόγησαν με την πολιτική αστάθεια της Τουρκίας, με την παραγωγή και μεταφορά των πυρηνικών αποβλήτων καθώς και με τη σεισμικότητα της περιοχής (Ελευθεροτυπία, 9/2/99). Όμως η ουσία αυτής της ημερίδας δεν βρίσκεται σε αυτά τα παραπάνω αλλά στα υπόλοιπα που αναφέρθηκαν.

Το βασικό πρόβλημα όλων όσων συμμετείχαν ήταν ότι η κατασκευή ενός τέτοιου σταθμού δίνει πιθανά τη δυνατότητα στην Τουρκία να κατασκευάσει πυρηνικά όπλα. Αυτό το στήριζαν στο γεγονός ότι αυτός ο τύπος αντιδραστήρα ("βαρέως ύδατος") είχε χρησιμοποιηθεί από τους Καναδούς, από τους οποίους πρόκειται να τον αγοράσει η Τουρκία, κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο για την παραγωγή πλουτωνίου (το πλουτώνιο είναι ένα χημικό στοιχείο που χρησιμοποιείται για την κατασκευή πυρηνικών βομβών).

Είναι γεγονός ότι ένα ατύχημα σε ένα πυρηνικό εργοστάσιο δημιουργεί τεράστιες καταστροφές σε μια μεγάλη περιοχή γύρω από αυτό και ενδεχομένως και σ' ένα ευρύτερο γεωγραφικό χώρο. Να θυμίσουμε εδώ το ατύχημα του Τσερνομπίλ, όπου μολύνθηκε με ραδιε-

νεργό καίσιο ένα μέρος της Ευρώπης. Όσο όμως είναι μεγάλη η καταστροφή που μπορεί να προκληθεί, άλλο τόσο μεγάλα είναι και τα μέτρα ασφάλειας που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή αυτών των εργοστασίων. Είναι επίσης γεγονός αναμφισβήτητο, και αυτό οι συμμετέχοντες ομιλητές το αποσιώπησαν προκλητικά, αν και σε αυτούς συμπεριλαμβάνονταν και επιστήμονες, ότι μέχρι σήμερα με εξαίρεση το Τσερνομπίλ και το ατύχημα στο Θρη Μάιλ Άϊλαντ στις ΗΠΑ δεν έχει γίνει κανένα άλλο ατύχημα στον πλανήτη. Είναι επίσης γεγονός ότι πυρηνικά εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας υπάρχουν αρκετά, στην Ευρώπη κυρίως. Αυτό λοιπόν το γεγονός αποδεικνύει ότι, εφόσον τηρηθούν οι κανόνες ασφάλειας, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα για το περιβάλλον. Η ανάπτυξη της σύγχρονης τεχνολογίας συνολικά είναι ικανή να κατασκευάζει ασφαλείς πυρηνικούς αντιδραστήρες. Το ατύχημα στο Τσερνομπίλ δεν προκλήθηκε γιατί τα πυρηνικά εργοστάσια παρουσιάζουν αδυναμίες, αλλά για τις αδυναμίες των εργοστασίων και τον τρόπο λειτουργίας τους που οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στην εγκληματική αδιαφορία του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού για την υγεία και την ασφάλεια των πληθυσμών. Ο σοβιετικός φασισμός αδιαφόρησε ιδιαίτερα για τη σωστή λειτουργία του εργοστασίου και δεν έκανε τις απαραίτητες συντηρήσεις ή τις έκανε ακροβατώντας σε οριακές καταστάσεις μόνο και μόνο γιατί δεν ήθελε να δώσει τα απαραίτητα κονδύλια για τη συντήρησή του.

Κυρίως όμως σε ότι αφορά τη μόλυνση δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η πιο μεγάλη μόλυνση της ατμόσφαιρας προκαλείται παγκόσμια από την καύση των υδρογονανθράκων. Οι αναπνευστικές αρρώστιες και οι καρκίνοι, από αυτές τις συμβατικές καύσεις δίνουν εκατοντάδες και χιλιάδες φορές περισσότερα θύματα απ' όσα θύματα, αναλογικά με την ενέργεια που παράγουν, έχουν δώσει τα ελάχιστα πυρηνικά ατυχήματα που έχουν γίνει ως τα σήμερα. Το ατύχημα στο Θρη Μάιλ Άϊλαντ στις ΗΠΑ δεν είχε καμιά συνέπεια για τη

γύρω περιοχή, γιατί πρόκειται για μία διαρροή μικρής κλίμακας.

Από την άλλη μεριά η κατασκευή τέτοιων εργοστασίων έλυσε ένα μεγάλο μέρος των αναγκών της δυτικής Ευρώπης σε ηλεκτρική ενέργεια και μείωσε έτσι την εξάρτησή τους από το πετρέλαιο. Όποιος σήμερα χτυπά την πυρηνική ενέργεια και ζητά να κλείσουν τα εργοστάσια παραγωγής της, αντικειμενικά χτυπά την ενεργειακή αυτοδυναμία της Ευρώπης, ταυτίζεται με τους χειρότερους εχθρούς της και λειτουργεί σαν εχθρός της πρόοδου και της οικονομικής της ανάπτυξης. Η εξάρτηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης από τα πετρέλαια των μουλάδων του Ιράν ή από το ρώσικο φυσικό αέριο είναι ότι χειρότερο για το μέλλον της και την ανάπτυξή της. Κάθε προοδευτικός άνθρωπος σήμερα πρέπει να ζητά ενεργειακή αυτοτέλεια της χώρας μας και της Ε. Ένωσης.

Σε ότι αφορά τον κύριο ισχυρισμό της επιτροπής για τη δυνατότητα της Τουρκίας να κατασκευάσει πυρηνικά όπλα πρέπει κανείς να δει σήμερα τη διάταξη των παγκόσμιων δυνάμεων. Σήμερα είμαστε σε μια φάση που ο ρώσικος ιμπεριαλισμός ετοιμάζεται για την επίθεσή του ενάντια στην Ευρώπη με στόχο την παγκόσμια ηγεμονία. Η Τουρκία έχει τον έλεγχο των Δαρδανελίων, δηλαδή ενός στρατηγικού σημείου για την κάθοδο του ρώσικου πειρατικού στόλου στη Μεσόγειο και για την περικύκλωση έτσι της Ευρώπης από νότια. Μια ισχυρή και αντιρωσική Τουρκία είναι ένα μεγάλο εμπόδιο γι' αυτά του τα σχέδια. Αυτή είναι και η κύρια αιτία που οι σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ συμμαχούν με τους ρωσόφιλους του ΣΥΝ και η ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ Α. Κοκκόλα καταθέτει επερώτηση στην ευρωβουλή για το ζήτημα αυτό.

Είναι όμως δύσκολο και για την ίδια την επιτροπή να αμφισβητήσει το δικαίωμα της Τουρκίας να κατασκευάσει ένα τέτοιο εργοστάσιο γι' αυτό και αλλάζει τον αρχικό της τίτλο με τον πιο γενικό "Επιτροπή για Απο-πυρηνικοποιημένη Μεσόγειο", επιχειρώντας έτσι να ψαρέψει σε πιο θολά νερά.

Η ΚΙΝΑ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Στις αρχές Φεβράρη ο υπουργός Εξωτερικών της Δημοκρατίας της Μακεδονίας επισκέφτηκε την Ταϊβάν και αναγνώρισε το νησί σαν ανεξάρτητο κράτος. Αμέσως η σοσιαλφασιστική Κίνα διάκοψε τις διπλωματικές σχέσεις με τη Μακεδονία, ακύρωσε όλες τις οικονομικές συμφωνίες που είχαν υπογράψει τα δύο κράτη και σταμάτησε την κατασκευή μεγάλου υδροηλεκτρικού έργου από κινέζικη εταιρεία.

Οι νέοι μανδρινίνοι του Πεκίνου είχαν επιβάλλει στον Γκλιγκόροφ και στη Μακεδονία να μην αναγνωρίσουν την Ταϊβάν με αντάλλαγμα την αναγνώριση της γειτονικής χώρας από την Κίνα. Ήταν η εποχή που η Ελλάδα είχε εξαπολύσει τη φασιστική εκστρατεία για το όνομα εμποδίζοντας την Ευρώπη να αναγνωρίσει τη Μακεδονία την ίδια στιγμή που η "Αγία Ορθόδοξη Ρωσία" το έκανε με κάθε άνεση (όχι σαν έθνος, μόνο σαν κράτος). Η Μακεδονία ζητάγε πάσει θυσία την αναγνώριση της από κάθε κράτος, πόσο μάλλον από ένα μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ όπως η Κίνα. Σαν ένα καταπιεσμένο και αδύναμο κράτος η Μακεδονία ήταν διατεθειμένη να δεχτεί τους πιο δυσβάσταχτους όρους για να επιβιώσει. Οι Κινέζοι σοσιαλφασίστες στην πρώτη εμφάνισή τους στα Βαλκάνια επέβαλλαν τον ηγεμονισμό τους και μόνο έτσι έκαναν την αναγνώριση.

Η Μακεδονία είχε κάθε δικαίωμα να καταπατήσει τη συμφωνία που υπέγραψε με την Κίνα μια που ήταν αποτέλεσμα ενός εκβιασμού. Τώρα λοιπόν που δυνάμωσε σαν κράτος, έχει το δικαίωμα να αναγνωρίσει την Ταϊβάν και να φτιάξει διπλωματικές σχέσεις μαζί της. Δεν γνωρίζουμε βέβαια τις συγκεκριμένες πολιτικές σκοπιμότητες μιας τέτοιας κίνησης και διατηρούμε κάθε επιφύλαξη. Εκείνο που ξέρουμε είναι ότι το μακεδονικό υπουργείο Εξωτερικών που ανήκει στην τάση Τουρκοκόφσκι, μ' αυτό του το βήμα συγκρούστηκε με το ρώσικο ιμπεριαλισμό που η Κίνα αποτελεί στρατηγικό του σύμμαχο. Παρατηρούμε επίσης τις διαφορές απόψεων ανάμεσα στον Τουρκοκόφσκι και τον πρωθυπουργό Γκεοργκίεφσκι.

Σ' ό,τι αφορά την Ταϊβάν έχουμε πει ότι το νησί πρέπει να αποτελέσει κάποιο τμήμα του κινέζικου κράτους. Επισημίσαμε όμως ότι μια τέτοια ένωση σήμερα θα γίνει κάτω από όρους βίας και φασισμού, κάτω από όρους χιτλερικής δικτατορίας. Είναι λοιπόν προτιμότερη μια ανεξάρτητη Ταϊβάν, σύμφωνα με τη θέληση των κατοίκων της, από μια Ταϊβάν που θα προσαρτηθεί στη σοσιαλφασιστική Κίνα δίνοντας της τον έλεγχο όλων των θαλάσσιων δρόμων προς την Ιαπωνία και επιτρέποντας της να κυριαρχήσει στην Ασία.

Μία πρώτη νίκη του δημοκρατικού συνδικαλιστικού μετώπου στη Ζώνη

Μια σοβαρή νίκη πέτυχε το δημοκρατικό συνδικαλιστικό μέτωπο στην επισκευαστική ζώνη του Περάματος.

Η πάλη που έδωσε για να περάσει τροπολογία στο νομοσχέδιο για την μετοχοποίηση του ΟΛΠ είχε θετικό αποτέλεσμα.

Στον νόμο που ψηφίστηκε, μετά από παρέμβαση της Ν. Μπακογιάννη και με την σύμφωνη γνώμη του Σουμάκη, πέρασε τροπολογία η οποία εξασφαλίζει από νομική άποψη την λειτουργία της Ζώνης.

Η νίκη αυτή αποχτά μια μεγάλη πολιτική σημασία. Γιατί δείχνει πως το μέτωπο μπορεί μέσα από σωστές πρωτοβουλίες και με την κινητοποίηση των εργατών κόντρα

στην ΕΣΑΚ, να καταχτάει νίκες και να δίνει διεξόδους στους εργάτες και στην Ζώνη.

Η κατάσταση αυτή έχει τρομοκρατήσει την ΕΣΑΚ, η οποία παράτησε τις απειλές που γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο και ακολουθεί την ταχτική της σιγής, σαν να μην έχει γίνει τίποτα.

Όμως η κίνηση των 8 συνδικαλιστών της αντιπολίτευσης δεν άφησε τα πράγματα. Με χιλιάδες προκηρύξεις που μοίρασε σε όλη τη Ζώνη γνωστοποίησε το γεγονός σε όλους τους εργάτες, φέρνοντας αισιοδοξία για την συνέχιση του αγώνα για τη σωτηρία της Ζώνης.

